

[Boligministeren.]

kan udhytte denne lovgivning. Jeg vil tro, at hr. Arne Larsen ved, at store dele af almindelige, jævne lønmodtagere landet over har deres bolig i eget hus, i et større eller mindre parcelhus, hvad de nu har haft mulighed for at skabe sig. Hvorfor skulle ikke også de have mulighed for ad denne vej at købe sig egen lejlighed? Jeg synes ikke, at man i den forbindelse skal tale om spekulation, det er et ord, man kan bruge i mange forbindelser, men jeg mener ikke, der er nogen speciel spekulation i, at tusinder af lønmodtagere landet over har skabt sig egen bolig. Jeg tror ikke, så lidt som fru Else-Merete Ross, at den foreslåede mulighed for at erhverve ejerlejlighed løser boligproblemerne, men jeg vil dog nok mene, at muligheden for ad den vej at skabe sig egen bolig kunne give et bidrag til udvidelse af nybyggeriet i de kommende år.

Axel Ivan Pedersen: Der er under denne debat fremsat nogle indsigelser mod mine bemærkninger vedrørende de gamle ejendomme fra før 1890. Indsigelsen er gået ud på, at man ikke har kunnet godtage den betragtning, jeg gjorde gældende, nemlig at den omstændighed, at disse gamle ejendomme ville komme ind under ejerlejlighedssystemet, ville medføre, at saneringen ville blive vanskeligere og dyrere at gennemføre. Over for denne antagelse har hr. Ib Thyregod og fru Else-Merete Ross gjort indsigelse, og jeg forstod også, at boligministeren heller ikke var helt enig med mig i dette synspunkt.

Jeg vil da have lov at sige, at jeg i høj grad skelner mellem sanering og istandsættelse eller rekonstruktion af en bygning. Ved sanering forstår jeg, at en bygning fjernes, og at der på tomten opføres nye bygninger. Der er ingen, der skal få mig til at tro, at det vil lette saneringen, at de myndigheder, der skal forhandle om foretagelse af en sådan, skal forhandle med en hel gruppe af ejere i stedet for med en

enkelt, og da der ikke, undtagen når det er til vejformål, kan foretages ekspropriationer i saneringsejemed, vil det sige, at i de tilfælde, hvor bare nogle enkelte ejere eller en enkelt lejlighedsejer i en sådan ejendom modsætter sig, at ejendommen saneres, er det ikke muligt at komme igennem. Derfor synes jeg, jeg har ret i, at det kun vil gøre det vanskeligere, og jeg mener stadig væk, at de synspunkter, som i sin tid kom frem om dette spørgsmål under kommissionsarbejdet, har gyldighed, og at de burde have så megen vægt, at de på dette punkt kunne skabe enighed om trods boligforligets aftale at undtage alle de gamle ejendomme.

Dernæst har hr. Ib Thyregod over for mig fremført, at han ikke kunne se, at der var nogen begrundelse for at indføre en bestemmelse om størrelsen af det egetindskud, de pågældende nye ejerlejlighedsindhavere skulle præstere. Jeg er indforstået med, at det er vanskeligt at gennemføre en sådan bestemmelse; men når jeg fremsatte disse bemærkninger ved denne lejlighed, var det, fordi det ikke kunne undgå at gøre et vist indtryk på os i boligudvalget, at formanden for Kjøbenhavns Grundejerforening, direktør Udsen, som nævnt i mit første indlæg kunne oplyse os om, at de gamle ejendomme, der var solgt til den højeste pris her i hovedstaden, var dem, som lejerne havde overtaget enten på andels eller på aktiebasis. Når de har kunnet gøre det uden midler, skyldes det den omstændighed, at der har været pengeinstitutter, som har været villige til at belåne dem helt op til 95 pct. Hvis ikke noget sådant er inflationsfremmende, så ved jeg ikke, hvad der er det. Jeg vil da i hvert fald håbe, at diskussionen om dette problem vil medføre, at pengeinstitutterne vil være en lille smule varssomme med, i hvilket omfang de til ejerlejlighedskøb yder lån.

Så har jeg endelig en enkelt lille bemærkning til fru Else-Merete Ross, der spurgte mig, hvorfor den beskyttelsesregel, der lå i lejeloven, ikke var tilstrækkelig her ved ejerlejlighedssystemet. Jeg vil gerne over